

НОВА ЗОРЯ

4. WARSZAWA
Bibl. Nar. Min-wa Ośw.

ЧАСОПИС ДЛЯ ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Виходить два рази тижнево: в четвер на 4 ст., під неділю на 8 ст. ||| Передплата в краю: 1/4-річно 6 зол., місячно 2 зол. За кордоном 1/4-річно 1 амер. долар. — Ціна числа 25 сот. — Рукописів не повертається.

Кат. Церква і соціальне питання.

Сього місяця минуло якраз 37 літ від дня появи епохальної енцикліки Папи Льва XIII. „*Reum novarum*“. Ця енцикліка, що появилася 1891, заініціювала велетенський християнський робітничий рух, що огорнув цілу кулю земську. Енцикліку сю названо популярно „робітничою“, бо робітнича класа і її права найшли в ній спеціальне узгляднення.

Папа Лев XIII. уродився в р. 1810 і вже в 33 році життя був нунцієм в Бельгії, в 35-ім єпископом в Перугії, а в 43-м кардиналом. Вибраний папою в р. 1878 справував найвисший уряд Церкви до 1903 р. З природи хорovitий твердою волею довів до того, що оставив по собі пам'ять одного з найбільших працівників Церкви за дві тисячі літ її існування. Найбільшу увагу присвятив м. и. суспільним справам сучасності і тому перейшов до історії під іменем „Папи робітників“. Його енцикліки про основні проблеми християнського й горожанського ладу сучасності визначаються глибиною думок і дійсно віщим духом. В згаданій енцикліці „*Reum novarum*“ візав Лев XIII. християнський світ до присвячення особливої уваги суспільному питанню й до будови організації на основі католицького духа і взаємної любови.

Католицькі народи Західної Європи скоро відгукнулися на той зазив Льва XIII. Численні католицькі учені присвятили свою велику працю суспільним питанням. На основі ідеології, згідної з духом католицизму, цілі краї покритися сіткою християнських робітничих і студентських організацій, фахових і культурно-просвітних. Сьогодні вже і протестантські учені признають отверто, що якби не той ідеологічний і організаційний рух започаткований Папою Львом XIII., то Західна Європа не могла б опертиса тепер походою кривавого большевизму, котрого предтечею був суспільний радикалізм.

Таким чином Апостольська Столиця за Льва XIII. положила основи великої тамі перед заливом сучасної культури східними варварами.

Підготовча праця над зрозумінням новочасних соціальних рухів у католицькій дусі, котре проявилось з такою силою в енцикліках Льва XIII., відбувалася вже від довшого часу. Та праця розвивається й по сей день. Один з найславніших катол. працівників на тій великій і важкій області се німецький учений Гайнріх Пеш, уроджений в місті Кольонії, де тепер відбувається перша світова вистава преси. Він дав основну теорію новій християнській науці суспільної економії.

А. Ч.

Як може бути вирішене візантійське питання?

Відповідь п. С. Томашівському зі становища релігійного.

(Стаття надіслана з кругів духовенства).

З огляду, що стаття п. С. Томашівського поміщена в „Новій Зорі“ ч. 27—28 з 15. квітня ц. р. під заголовком: „Звідки Україна приймила Християнство“, а призначена: „Восточно-Западним полемістам в альбом“, — викликала дисорієнтацію і ріжні толки, — тому зволить Хвальна Редакція помістити в своїм часописі мої вражіння по перечитанню повисшої статті, котрі найбудуть і відповідю п. С. Томашівському. Згори значую, що сі мої вражіння відносяться тільки до вступу статті п. Томашівського.

I. Передовсім мене немало здивувала замітка, котрою шановний автор посуджує п. В. Панейка о злорадність як ініціатора боїв, які тепер ведуться між полемістами східними, як оборонцями візантійського, а західними як оборонцями католицького духа. — По моїй думці належить радше вдячність п. В. Панейкови, що він як світський чоловік, на засоромлення деяких духовних, добачив у нутрі церковно-релігійного життя нашого народу ту укриту хворобу зі всіми нещасними її послідовностями, котра передовсім є пригожим леговиском українського вибуялого хамства, як його схарактеризував п. Вячеслав Липинський (гл. „Поступ“ ч. 3—4 ц. р.) так влучно, як ніхто досі. — Крім цього належить вдячність п. В. Панейкови за це, що він мав відвагу прилюдно й отверто вказати на цю хворобу. А що він мав оправдану основу, доказує полеміка, яка з цього приводу вивязалася і яка порушує актуальні проблеми нашого життя. А полеміку цю викликали тепер у нас якраз не „західні“ але „східні“. Бо не треба забувати, що п. В. Панейко подивився у своїй статті на візантійство не з точки погляду релігійної або догматичної, тільки як суспільний діяч і політик. Він просто завдав собі питання, який суспільний тип виріс на ґрунті східнім, перепоенім візантійством, а який на ґрунті західнім, котрий управляє і управляє катол. дух. А його противники відразу стали на становищі, немовби католицизм був жерелом — анархії... На се годі було мовчати. І тоді розпочалася полеміка, яку тепер бачимо, бо освітлення справи й тим самим відповідь була і є вказана й потрібна. І тут справдилася пословиця: „Вдар у стіл, а ножиці відізвуться...“

II. Перша стаття як відповідь п. В. Панейкови появилася в „Ділі“ ч. 9 з 13. січня ц. р. під заголовком: „Страхіття візантійства“. Вона дуже понижаюча, кривдяча і несправедлива для катол. Церкви. Автор цієї статті укритися під криптонімом Е. К. — Відтак появилася незабаром друга стаття в „Ділі“ ч. 15 з 22. січня ц. р. під заголовком: „Наше самозапечування“, підписана О. Костель-

ником, де посуджує вже не тільки Єпископа, але також деяких мірян, які попалися „у цю кузню нашого заперечування в імені „спасіння нації...“

Значить, перші „візантійці“ спровокували бій і то в спосіб неосновний і кривдячий для катол. Церкви та ображаючий почування католицькі кожного свідомого християнина-католика. І тому „західні“ не могли і не сміли мовчати, не могли і не сміли бути тільки „безпристрастними видцями“, як це учинив п. С. Томашівський, бо тут не ходило о справи в теорії й абстрактні, але актуальні, життєві, до живого обходячі Церкву, віру і релігію та в послідовності також всякі інші справи культурного розвою нашого народу, як це досі виказала полеміка проваджена між „східними“ й „західними“. А як що вільно о. Костельникови на право і на ліво воювати, то чи не вільно положити стрим і боронити та беретти доброї справи тим, котрі з пересвідчення і совісти до цього обовязалися?! Чи вільно свідомому і з віри жиючому католикови заховати пасивне становище, згідно становищу „безпристрастного видця“ — там, де ходить о справи катол. Церкви і віри?! Дух візантійства такий, яким він є сам в собі, зі своєю негативною генезою, зі своїми шкідливими послідовностями і погубною метою, — се контраст, се антитеза до духа католицького. І тому пасивність „західних“ булаб не тільки неумісна, але й провинна та каригідна.

III. П. С. Томашівський занявши формально хибне становище в тій справі, поповнив відтак дальший промах, а іменно, що запропонував перемиря бодай на короткий час „Великодня ради“. Ні! Між напрямом католицького а візантійського духа ніколи не може бути перемиря, навіть „Великодня ради“. Бо й на Великдень сонце бореться з птьмою. Між світлом а тьмою ніколи не може бути ані на хвильку згоди. — А вже просто на іронію виходить, коли п. С. Томашівський до тих, що боряться за візантійство і до тих, що боряться за справу катол. Церкви, кличе: „Мужі хоробрі!“ З цього можна вносити, що справа одних і других оцінена на рівні, бо одні і другі заслугоють на похвалу хоробрости, без огляду, чи заступають справу добру і правдиву, чи злу і неосновну. А це чейже пониження католицької справи, коли її ставиться на рівні з візантійством, як це учинив анонімний автор Е. К. в „Ділі“. Рівнож пониженням є для „західних“ полемістів, коли їх хоробрість на рівні ставиться і однаково оцінюється н. пр. з „хоробрістю“ і способом воювання о. Костельника. Так отже п. С. Томашівський занявши становище одного „з безпристрастних видців“, хоч-не-хоч уємно вразив

Читайте „Нову Зорю“!

і справу католицьку і тих, що за неї постоють.

IV. Відтак п. С. Томашівський твердить, що в тих боях не буде ані переможених ані переможців. Чи і оскільки це твердження умістне й основне, не хочу ближше розводитися. Але це знаю, що перемога не лежить тільки в тім, щоби противника раз на завсіді перемогти і спонукати до злочинної зброї, але також в тім, щоби витривати в боротьбі, спинити рухи противника, не допустити його до самовільного діляння і щоби з той боротьби досягти позитивні успіхи.

Возьм'ям на увагу життя поодинокого чоловіка. Життя його то неустанна війна самого з собою т. е. зі своїми похотями і пристрастями, боротьба з упавшим світом, діялолом і зі всіма противностями і злиднями кожного дня аж до посліднього віддиху життя. Чоловік на цій землі ніколи не дійде до такої совершеної перемоги, щоби мав повний і на завсіді забезпечений спокій. А однак він відносить перемогу, коли не утає в боротьбі. Він доки бореться, побідижує, а при тім сповняє чесноти, гартує волю, стає твердим характером і стає мужем великої сили та благородного впливу.

Це ще більше видно на житті найбільшої на світі збірної одиниці, якою є католицька Церква. Вона справді воїнствующа і завсіді мала і буде мати ворогів аж до кінця світа. А однак вона завсіді побідижує і відносить тріумфи, хоч вороги її не щезають, а наваки, що раз більше проти неї йдуть наступом. А чому? Бо католицька Церква ніколи не зложилася і не зложиться зброї в боротьбі зі своїми ворогами. А крім цього, вона при тім провадить позитивну працю й досягає великанських успіхів.

V. В боях, які тепер зводяться проти візантійства, ніхто навіть не думає, щоби його борці далися переконати і побідити. Перший о. Костельник, як головний у нас командант візантійства, не дається переконати. Це можна вносити по його дотеперішнім поведінню, бо що він скаже, то так мусить бути, навіть коли в „добринці“ палець колбасальну дурницю. Чейже найлучше свідчить о цім відома історія „духів“ у Бродях... В

боях проти візантійства ходить головню о це, щоби упозороване й укрите зло здемаскувати, вказати на його кругі і хитрі дороги, на його погубні наслідки і не допустити до його загального розпашення. Відтак ходить о це, щоби хитаючися зрештештати й освідомити, а свідомих і перенятих католицьких життєм ще більше утвердити. Вкінці щоби уформувати і сконсолідувати табор борців під прапором католицької Церкви. Завданням цього табору мусить бути боротьба без огляду на це, чи „сі наші імманентні й перманентні внутрішні конфлікти“ будуть доведені до остаточного розвязки. Велика буде перемога цього табору вже тоді, коли він не допустить, щоби візантійський дурман обхопив уми всег нашого народу та пхнув його у пропасть схизми, як це йому в минувшні удавалось. А ще більша буде його перемога, коли цей табор поширить у нас католицьке освідомлення, життя з віри і приєднає щораз більше активних борців, а не пасивних і „безпристрастних“ видців“.

VI. Твердження своє о нерішанічм висліді боїв основує п. С. Томашівський на цім, що в цих боях обі сторони послугуються „аргументами т. ск. авторитативними, метою т. ск. догматичною“, а не трактують справи як „історично-культурний проблем“. Не перечу, що історія може багато причинитися до висвітлення якоїсь справи, подаючи її історичну генезу, її розвій, вплив і наслідки з зовнішнього боку. Однак історія не є ще універсальною розвязкою всіх проблемів. І тому коли історик сповнив своє завдання, мусить дальше пошукати справу фаховим людям після того, якого рода є дана справа. — В нашій справі історія багато причинитися до висвітлення візантійства, коли викаже його початок і розвій, коли з зовнішнього боку порівняє негативний вплив візантійства і позитивний вплив католицької Церкви в культурному розвою нашого народу. Але остаточне розвязання цього проблему лежить поза межами завдання історика. Візантійство є проблем церковно-релігійний і тому можна його остаточне розвязати тільки і то виключно аргументами церковно-релігійними, метою якою догматичною.

VII. Ці мої вражіння відносяться — як сказано — тільки до вступу статті п. С. Томашівського поміщеної в „Новій Зорі“. — Сама стаття є гарна історична розвідка, хочай ніщо нового не приносить, як се стверджує і сам автор. Він констатує лише генезу у нас візантійства з Візантії, без огляду на це, що це візантійство прийшло до нас спершу в уменшенім виданні з Болгарії, котре отісла остало витиснене й заступлене повним виданням з Візантії. Інтересне в цій статті головню, що всякі справи западної Церкви у нас за князівських часів остали перепинені спротивом вже тоді очевидно розагітованого громадянства. — Короткозорість і уперте поведення того „громадянства“ не перемогло, воно й дальше триває та перейшло у нас майже в пословицю: „Громада не приймається“...

Стаття сама в собі без того вступу заокруглена і становить цілість, розуміється, з опущенням посліднього заключення, і тому вступ той є не тільки зайвий, але також шкідливий. Короткий той вступ, а однак містить в собі тільки

Візантійство не тільки доторкає, але навіть квестіонує католицьку Церкву, справи віри, релігій і етики, воно влазить в душу і совість. І тому цю справу можна розвязати остаточню, трактуючи її з точки догматичної й етичної без огляду на це, чи до трактуювання справи в тім світлі беруться священники чи люди світські. Навіть історик, котрий слідиць цю справу з зовнішніх і історичних проявів, коли хоче її остаточню розвязати, мусить її дальше трактувати не як історик, але як віруючий і свідомий католик. Бо хочайби він як історик виказав ясно як на долони факти благодатного і культурного впливу католицької Церкви на життя нашого народу, а погубні наслідки візантійства, то все таки гордий і упертий візантійець не склонить голови і не дасть справи за програму, бо в його душі нема Божого царства з віри і покори. І на цім справдяться слова І. Христа, що хочайби навіть хто встав з мертвих, то однак не увірить, бо не слухає Мойсея і Пророків (Лук. 16,31), т. е. бо не має внутрішнього життя з віри.

* * *

VIII. Ці мої вражіння відносяться — як сказано — тільки до вступу статті п. С. Томашівського поміщеної в „Новій Зорі“. — Сама стаття є гарна історична розвідка, хочай ніщо нового не приносить, як се стверджує і сам автор. Він констатує лише генезу у нас візантійства з Візантії, без огляду на це, що це візантійство прийшло до нас спершу в уменшенім виданні з Болгарії, котре отісла остало витиснене й заступлене повним виданням з Візантії. Інтересне в цій статті головню, що всякі справи западної Церкви у нас за князівських часів остали перепинені спротивом вже тоді очевидно розагітованого громадянства. — Короткозорість і уперте поведення того „громадянства“ не перемогло, воно й дальше триває та перейшло у нас майже в пословицю: „Громада не приймається“...

Стаття сама в собі без того вступу заокруглена і становить цілість, розуміється, з опущенням посліднього заключення, і тому вступ той є не тільки зайвий, але також шкідливий. Короткий той вступ, а однак містить в собі тільки

вперше говорив. Бо привик його чути тільки від одної жінки — від своєї матери, коли вертав утомлений з нарад Високої Порти або з довгої їзди конем в часі вітру, або коли за довго читав книги або звіти намісників і дефтердарів.

Відповідь з приємністю:

— „Сильніший кінь повинен більше тягнути...“

Несподівано схопив її в рамена й почав цілувати з усею жагою молодости. Боронилася, чуючи, що між ним і нею стоїть на перешкоді передовсім ріжниця віри. Ізза тої ріжниці чулася ще невольницею мимо горячих поцілувків Падишаха. Ізза хрестика від матери, який чула на грудях, боронилася перед першим вибухом пристрасти молодого мужчини. В шаленому з нею побачив молодий Сулейман срібний хрестик на грудях Настуні. І всупереч звичаєви — мовчки зняв свій золотий, султанський сигнет, який мав ще його прадід Магомет у хвилі, як вїздив у здобутий Царгород.

На нім був чудовий, синій туркус, що хоронить від роздратування й божевілля, від отруї і повітря, що дає красу і розум і довге життя тай темні, коли його власник хорить. Поклавши сигнет на шовкову подушку, вдивився в оксамитні, великі, вже втомлені очі невольниці. Але вона — не зняла малого хрестика, хоч зрозуміла його і хоч він сподобався їй тепер. І се — рішило про її вартість в очах Великого Султана...

Шамотання з молодим і сильним мужчиною втомило її. Щоб мати змогу відпочати, сказала, ловлячи воздух:

— „Будь чемний, а завдам тобі ще одно цікаве питання!“

— „Завдавай!“ відповів Сулейман, також віддихаючи глибоко.

— „Як ти можеш так спроневерюватися своїй найлюбійшій жінці, залицяючись так до мене, хоч ти мене вперше побачив!“

— „Якій найлюбійшій жінці?“

— „Казав мені побожний учитель Абдуллаг, що твоя найлюбійша жінка зовється Місафір. Зійшла — казав — у серці Десятого Султана немов ясна зоря і зробила багато

і так разячих промахів! Не могу навіть припускати, щоби п. С. Томашівський мав свідомий намір допуститися цих промахів, котрі суть хіба лишень випливом хибно занятого формального становища, чи непорозуміння.

Вступ той добрий бувби для „Діла“ або „Ниви“, але ніколи для „Нової Зорі“, котра раз занявши рішуче становище католицьке, повинна на нім стояти тривало, ясно і послідовно. — Альфа.

Забезпечім кооперативи кат. організацією.

В 30. ч. „Нової Зорі“ в статті: „Що тепер грозить нашій Церкві?“ радить автор оснудати церковні кооперативи для оборони перед комуністами, які осанують згл. стараються осанувати кооперативи згл. сільські як і Повітові Союзи.

Страшне для Церкви булоби, як що комуністи дійсно взяли кооперативи під свій вплив. Мало що гірше, коли заряд кооператив перейде в руки людей неприхильних або й байдужих для Церкви. І певно, що забезпечено перед злом є мати дієвну свою кооперативу. — Та проте годі погодитися з думкою, щоби ми нині зачали оснудувати церковні кооперативи, полишаючи теперішні як добуток комуністам. Нам треба забезпечити кооперативи, які вже є, щоби в них не було ані ворожого ані байдужого для Церкви духа.

Щоб се вдалося, мусимо йти зорганізовано. А організація всяка добра, коли добре ведена, чи се Апостольство Молитви, чи Марійський Союз чи У. Х. О. Не добре тільки, як є десь за багато організацій. Найкраще йде робота і для священника і для людей в одній відповідно веденій організації. А таку єдність можна досягнути злукою вибраних членів Ап. Мол. і Мар. Союзу з У. Х. О. в сей спосіб: З членів І. степеня Ап. Молитви і І. степеня Мар. Союзу вибирається тих, що хочуть і надаються до стислішої організації. З них творяться кружки (вієта станів). Кружки ці вважаються рівночасно кружками Ап. Молитви і Мар. Союзу і виконують поручення центральних організацій Ап. Молитви (аще будуть) і Мар. Союзу. Кружкові члени вписані тільки до

Ап. Молитви обовязково вписуються до Мар. Союзу, — і навпаки. Се завязок організації. Значнається правильне кружкове життя: духовне вироблювання членів, Апостолія на зовні. Приходить поділ праці, то значить — творяться секції: пресова, хорих, шорядку й украшення церкви... Одною із секцій, найкраще з кружків мужів і молодців, стає У. Х. О. яке входить у лучність з повітовою організацією. В сей спосіб члени У. Х. О. виходять із алучених кружків Ап. Молитви і Мар. Союзу, і се впливає корисно на їх якість. — Дуже важна річ, щоби у кружках була гарність і совершений послух для провідника. Липних і неслухняних, як такі покажуться, усунути, зглядно не допускати до кружка по перебутий пробі кандидатури. — При допоміж такої організації зможе священник оборонити парохію перед ворогами Церкви, зможе забезпечити вплив Церкви і католицького духа в кооперативі. А повітові Союзи і Центр. будуть такими, якими будуть сільські кооперативи.

Така організація, як Бог поблагословить, вдається. Треба тільки нашого співділяння і людий привести до Евхаристійного І. Христа. А Христос розбудить у душах життя, яке природно мусить виявитися бажанням поширити Його Царство. Заохочування до частого св. Причастя, точне відправлювання в буднях днях ранньої Сл. Божої в означених годинах, щоби дати можливість людям і в буденя приходити до св. Причастя, часта нагода для вірних до сповіди в означених днях тижня — се конечні передумови, щоби знайшовся матеріал до організації. При сім молитва, жертвування намірення Сл. Божої не тільки в св. неділю а й у буденя за успіх душпастирської праці заперевити боже благословення.

При допоміж організації можна й ворожу Церкву кооперативу лозискати, а без доброї організації навіть заложенням другої кооперативи далеко не зайдеться.

o. B. C.

Присилайте передплату!

добра у всіх землях Халіфа... Я сама бачила у святій каравані гарне дитя твоє від тої жінки,“ додала.

Повторяла слова учителя без ніякого заміру і з повною вірою, що султан уже має найлюбішу жінку, котра називається Місафір. А слова учителя, що та жінка зробила і багато лиха, пропустила, щоби не вразити Падишаха.

Молодий Сулейман зачав слухати з великою увагою. Не тільки зміст її слів зацікавив його, але й свобідна форма і вже перший акорд її, перші два слова. Хоч люде се такі естєв, що якби їх було тільки трьох на світі, то оден з них бувби їх головою, то все таки в кождім без витку є природне бажання бодай ілюзії рівности. Має се бажання і цар і жебрак і велитель і дитина, бо се прояв вічної правди про рівність всіх перед обличчям Бога.

Султан не чув довкруги себе атмосфери рівности, хіба при одній своїй матери. І тому з великою приємністю вчу від служниці слова:

— „Будь чемний!“

Але коли вона скінчила, з тим більшим захопленням заатакував її, кажучи:

— „Не маю найлюбішої жінки! Хіба може буду мати...“

Не могла догадатися, чи знає він передання, які оповідали про нього. Але якийсь внутрішній стрим не радив їй питати про се.

Опиралася постійно дальше.

Опиралася — аж поки від укритої в мурах Брами Яничарів не задунали надзвичайні молитви улемів*). Бо в круговороті часу наближався великий день османської держави, в котрій її військ вдерлося в столицю Греків.

І турецькі улеми молилися досвіта.

Султан, хоч збурений був до самого дна, переміг себе. Встав засоромлений і пішов сповнити обовязок молитви.

*) Учені в державних і церковних науках, котрі у мусульман були в тих часах нерозлучні. (В західній Європі т. зв. Відродження, котре в дійсности було скептичне й навіть атеїстичне, розбило вже було ту лучність і доводило до крайного зіпсуття суспільности). Улеми могли не бути священниками, але часто священники бували улемами.

Дентист Б. ЛЬОКЕР

у СТАНИСЛАВОВІ,

вул. Собеського 14, партер.

Спеціальність: Корою білі і штучні зуби американською системою. Ціни приступні. Услівя годісні.

13 20—?

Наука демагогам.

У „Новій Реформі“ пише Константин Сроковський: „Небувала що до розмірів і форми протиправительствена демонстрація румунських Зарантів скінчилася так, що се повинно дати нагоду призадуматися всім як теоретикам так і практикам політики мас у сьгоднішніх часах.“

Крім цього вона дуже характеристична для відносин селянських мас до інтелігентів, що макидаються тим масам на провідників. Виявилось, що д-р Манно та його прибічники скликали великанський селянський зїзд до Альби Юлії, не передумавши основно його наслідків і не маючи ясного образу, що зробити, та як використати практично витворені аїдом політичні енергії. Вийшла відси конфузья вождів небувало гумористична.

У висліді вожди „відступили“, а селянські маси розійшлися по краю, та понесли в душах фермент тай огірчення, повне грівних хоч покищо припиншких наслідків.

В 1917 р. російські соціал-революціонери були цими, що найбільше пащекували по селам. Не маючи ні ясної програми діяльности, ні навіть не хочаючи її мати на правду, пустили тільки язык на пилі і стали на силу навчати селянські маси, що вже палила та бивала, що їй робити, які їй права й яка їй сила. І ця селянська маса пішла за ними. При виборах до російської конституанти, що радила всего оден день і яку розіграв моряк Залізний на Ленінів приказ, соціал-революціонери на 36 мільонів голосів відданих у 54 виборчих округах з брали на свої ліси понад 20 мільонів голосів.

Повістевий фейлетон „Нової Зорі“ з дня 20. V. 1928.

32

ОСИП НАЗАРУК.

РОКСОЛЯНА

Українська історична повість з 16. століття.

— „Вони співали так:

„Любов перша — чаша запахучих квітів,
Любов друга — чаша з червоним вином,
Любов третя — чаша чорної отруї...“

Сказала се напів співучим тоном, причім як могла так перекладала сербську пісню на турецьку мову.

По хвилі докинула:

— „Але я гадаю, що і перша і друга любов може стати отруєю, коли не поблагословить її Бог Всемогучий.“

Сулейман признавав їй у душі глибоку рацію, бо розчарувався був на своїй першій любови.

Став як вкопаний. Був переконаний, що вона думає, що він уже перебув і третю любов... Не хотів оставити її в тім переконанню. По хвилі промовив помалу не то до себе, не то до неї:

— „Першу чашу я вже випив. Тепер мабуть другу значнаю пити, хоч вино заборонене Пророком. І вже чуєся паний від нього. Тільки третьої чаші ніколи не хотівби я пити...“

Дивився допитливо в її очі. І був далеко краший ніж недавно, коли побачила його, як ішов до її пані. Тепер здавалося їй, що вже не від сььогодні знає його. Мовчки слухала биття власного серця.

По хвилі Сулейман сказав:

— „Ти завдала за весь час тільки одно питання, а я завдав тобі багато питань. Запитай мене ще за що...“ — й усміхнувся. Був дуже цікавий, що її зацікавить.

Настуня подивилася на нього уважно, чи не глумиться. Зміркувавши, що ні, — спитала дуже поважно:

— „Чому ти маєш зачервоїлі очі?“

Такого питання не сподівався від невольниці, з котрою

Огже знову було явище, що російське населення в великанській більшості пішло за демагогами, котрі не розбіралися в цему, яка сила в коня, що на нього висакають нерозважно, котрі теж ні не знали куди їхати цим конем, ні загалом не дуже хотіли їхати. Ленін, що стояв з боку на чолі своєї меншості, приглядався цему видовищу, та ждав тільки хвилини, коли неправий їздець на апокаліптичному коні дасть перший доказ жаху й незнання правил їзди, щоб підняти коня батогами і в цей певний спосіб струтяти слабого та невмілого їздця з його могутнього хребта. Російські соціал-революціонери від десяти літ тиняючися на еміграції нарікають грієнько на Леніна, що „крав ім аграрну програму“. Але Ленін крав ім не програму, тільки просто коня, що на нього вискочили нерозважно, не маючи ні розуміння їзди, ні відваги до неї.

Таки є висліди — значає автор — кожної демагогії, що вживає й надуже великих слів до малих цілей. Або така фальшива гра кінчиться гумористичним фіяском, як тепер у Румунії, що навіть ці малі цілі робить остаточно недосяжними або й у якийсь точі що гру переймає інший, рішений на все газардер і тоді приходиться до такої катастрофи, як у Росії.

Не тільки в Румунії, але скрізь радикальні партії роблять що похибко, що не здають собі ясно справи з сили цього огню, що ним так радо граються і забувають про це, що демагогія тільки на око легкій та певний засіб, у дійсності вона велим трудний і найбільш заводить у надія. Маса недоволенна живлом, що з ним як із усяким живлом не вільно ігратися легкостію. Не розуміли цього румунські демагоги й на щастя для Румунії осмішилися тільки самі. Та могло бути зовсім інакше. Коби з науки, що її дістали румунські демагоги, висували дійсну науку також демагоги інших країн!

МАГАЗИН ФУТЕР
ВІКТОРА ЗІХЛЕРА СИНІ
Львів, пл. Галицька 14. I. пов.
Поручають футра дамські, мужські, футрна гаянтерія. Приймають всякі кушнірські роботи. Переховування футер через літо. Ціни дуже низькі. 201 3—30

За честь людини.

Від одного зі знайомих проф. Зайки а одержуємо отсей допис з просьбою о поміщення:

1-го травня с. р. в Варшавському Окружнім Суді мали розглядати справу б. ред. „Експресу Пораннего“ п. Стеф. Квасневського, заскарженого проф. Вяч. Зайкиним за клевету в друку. Справа ся для української суспільності интересна, бо від якогось часу одна групка українських наддніпрянських емігрантів веде заїду боротьбу проти відомого ученого проф. Зайкина й безчестить його ім'я. У звязку з тим в згаданій газеті появилася була ще в 1927 р. нотатка у вигляді „телеграм“, надісланої нібито з Парижа від бора україн. соціал-револ. в котрій „стверджувалось“, буцім-то проф. Зайкин 1917 р. мав зносити з царською „охранкою“ (п. Зайкин не мав тоді ще й 20 літ і вже се одно робить неймовірною згадану „звістку“).

Проф. Зайкин тоді-ж таки запізнав редактора згаданого газети за клевету. У своєї скарві доводив, що, як виявилось після стислого перевірвання жадної телеграми з Парижа від бора соц.-рев. не було й що „телеграма“ та була сфалшована у Варшаві його особистими та політичними ворогами і що всі ті поголоски взагалі се клевета, поширювана його противниками з метою усунути його з Православн. Богослов. Відділу та Східного Інституту в Варшаві.

1-го травня ред. Квасневський на суд не явився і з огляду на „брак відомостей про доручення обвинуваченому Квасневському судового звизання“, суд справу відложив. Увагу присутних звернуло те, що саме під той час в салі Окружного Суду знаходився адв. Ярош, котрий постійно виступав в суді яко оборонець редактора згаданого газети. Шкода, що не зивився ані обвинувачений ані його оборонець, бо розгляд цієї справи в суді очевидно мусів би покласти край поголоскам видумуваним про молодого і здібного українського ученого, — людьми які по більшій часті не тільки були, але ще тепер є на службі різних чужих урядів. Во їстину могли собі знайти інакшу „забаву“ ніж тровлення людини без доказів.

Новий католицький орган.

Від 15. мая ц. р. зачав виходити новий наш катол. орган, двотижневик „Бескид“. Він признаний головно для західних окраїн нашої землі, де з давного часу найбільш закоринене було москвофільство разом з його симпатіями до православ'я, що тепер визискує варшавська схизма. Вона кооперує про сто з польськими націоналістами. Ціль їх однакова: розбити наш нарід, аби була тільки Польща і Москва. Се визразно пише новий православний дво тижневик „Воскресение“, котрий виходить у Львові. Досі вийшли два числа його. В ч. 2. з 1. мая на самім початку вірш Пушкіна, а вступна стаття кінчиться зазивом, щоб наші люди „помнили, что всё они дѣти одной церкви и одной отчизны“...

Отже сему ярко московському рухови, котрий тищить явними симпатіями польських шовіністів, має протиділати наш новий орган „Бескид“.

Перше число „Бескида“, видане на 4 сторінках маленького формату, меньшого ніж „Н. Зоря“, представляється дуже добре. Статті коротенькі й популярно писані. Опріч статтей і віршика релігійного змісту є також цікава економічна стаття про значіння лісів на Лемківщині і як їх треба шанувати. Є також ради газдиням, влучно дібраний переклад з закарпатського „Благовістника“ і дуже цікаві новинки та вістки про те, якими способами ширять польське „православ'є“ на Лемківщині. Не підлягає сумніву, що сей добре редатований орган може відлати наші Церкві гарні услуги також поза Лемківщиною, так на Волині як і за морем, на еміграції, в Америці й Канаді, бо скрізь ухваються агітатори, котрі роблять особисті й політичні інтереси на „навертанню“ а властиво на релігійн розбиванню нашого народа. Передплата невеличка, бо всего 40 гр. на місяць, а 4 зол. 50 гр. (або пів доляра) на цілий рік. Так зміст органу як його маленька передплата повинні довести до того, щоб той орган знайшов згодом масове поширення. — Адреса: „Бескид“, Львів, ул. Сапінга 26, I. пов.

Найбільший вибір
всїх товарів блаватних,
великий вибір
СУКНА
поручає фірма
АНТІН УВЕРА
Львів, вул. Галицька ч. 10.
Те саме дотичить філій:
у Стрию, Дрогобичі, Тернополі, Тарнові.
207 Ціни незвичайно низькі! 2-10

З РЕЛ.-ЦЕРК. ЖИТТЯ.

Нова Енцикліка. „Оссерваторе Романо“ з 11. V. опублікував нову Енцикліку Св. Отця „Misericentissimus Redemptor“ про обовязок покути супроти Найсвятішого Серця Ісусового. Енцикліка та звертається не тільки до „глибоко релігійних людей, але до цілих родин і народів, та до урядів всіх держав, бо всі вони обтяжені співвиною за те, що діється тепер, за упадок віри й обичаїв між христіянами і навіть між людьми, що спеціяльно посвяталися Богу.

Церковний інтердикт. „Осс. Романо“ подає, що архієпископ Тулози наложив на громаду Монтаго, де знаходиться старинний чудотворний образ Пречист. Діви з Алету, церковний інтердикт, бо громадська власть виступала ворожо проти католицького духовенства. Місцевість Монтаго від XI. століття по нинішні дні була відвідувана численними прочацями з цілої Франції.

Апостольство доброї преси. (КАП). З рамени тов. Петра Скарги повстало у Варшаві „Апостольство Доброї Преси“. Його головним завданням буде дбати про моральну і матеріальну поміч катол. пресовій акції. На установчих зборах цього товариства, які відбулися дня 10. ц. м. вибрано головою „Апостольства“ о. д. ра Козубського, заслуженого католицького публіциста і професора університету.

Апостолат молитви у Франції. „Ля Кроа“ подає, що на конгресі апостолату молитви в Парижі виявився величавий розвиток гуртків „апостолатів молитви“. Зі звіту делегатів із 42 епархій виходить, що за останній рік повстало 387 нових гуртків а 130 відновило свою діяльність. Крім дорослих приступило до Апостолату більш чим 40.000 дітей. В промисловім окрузі Рубе-Туркоен (епархія Руен) належить до Апостолату приблизно 10.000 фабричних робітників і робітниць.

Боротьба з неморальними кінами. (і. л.) Для кат. життя неморальні кіна може ще більше грізні як неморальна преса. Французькі католики почали сильну боротьбу проти неморальних кінематографічних представлень. Ріжні кат. товариства видали відозву до населення, вказуючи на значіння, яке має добре і ляхе кіно. Щоб заступити лихі фільми добрим, утворився там особний кінематографічний кат. комітет, що видаватиме свій журнал „Les Dossiers du Cinema“. Справу кат. кін підтримує також дуже франц. товариство „Bonne Presse“. Кат. кіна по парохіях се важні орудники в руках духовенства в апостольській праці. О поширення кат. парохіальних кін стараться між іншими також кардинал Біне з Безансон. (З „Осс. Ром.“).

Наконець заговорили. В однім з останніх чисел ліберально-протестантського часопису „Франкфуртер Цайтунг“ поміщена стаття, що солідаризуючись зі становищем католиків, виступає проти переслідування католиків у Мехіку. Як відомо, до останніх майже днів вся католицька преса систематично промовчувала події в Мехіку. Остаточо протестаційна акція католиків поводи розбиває цей „заговор мовчанки“ некатоликів, котрі з чисто вже гуманітарних зглядів домагаються припинення кровавої переслідування невинних католиків у Мехіку.

Кардинали з монаших Чинів. (і. л.) Домінікани: Фрьювірт, Боджани, Рубль; Бенедиктини: Гаскет і Шерейді. Інші Чини мають по одному: Лятеранські регулярні каноніки (Шіфль), Редemptористи (Ван Россум), Чин побожних шкіль (Scolori, — архієп. Фльоренцій Містранджельо), Салезіяни (Гльонд), Сервіти (Лепісіє), Ісусовці (Ерле).

Політичний огляд.

Альзасія і Франція.

Львів, 17-го травня 1928.

В замітках про останні французькі вибори до палати депутатів (ч. 33 з 6-го с. м.) було зазначено, як особлива і на будуче многоважна проява, те що між нововибраними депутатами знайшлися і три альзаські автономісти. Значіння цього факту, очевидно, не в тім, щоб ся трійця (не цілих 0.5 пр. усеї палати!) мала й могла створити нову епоху в історії Франції чи самої тільки Альзасії, а в симптоматичності події: поява сих політиків в Бурбонській палаті є однокорим, ознакою, що за Реном почався важний і досі там неозначений процес диференціації старих національно-політичних понять і кристалізації нових, — процес, що на схід від Рену вже доконався або доконується. Ото, старе розуміння нації і національності як держави й його горожанства, що досі на Заході виключно панувало, захиталося, розпадається й уступає місця новому, опертому на расових і язиково-культурних окремішностях поодиноких племен і країн, — типови, якого форм ще годі докладніше передбачити.

Проблема ся має велике історичне значіння і достойна уваги взагалі, з нашого боку ще більше. Вона наглядно показує безумнну змінність у найбразніших категоріях політичного думання і відчування, що живуть під назвою клячів, провідних ідей, ідеалів і т. п. Новозагена національна ідея, яка знає тільки один свій правдивий експонент — національну державу — почалася як знаємо саме у Франції, в часі великої революції з кінцем XVIII-го в. (наші читачі можуть відірежити собі ці відомості за Драгомазовим „Чудачжми Думками“), коли витворилася нова, сцентралізована, одноплітна під кожним оглядом національна французька держава, на місці старої перереволюційної історичної мозаїки окремих племен, мов, культур, уладжень, традицій і т. ин. Та, як бачимо, сей новий революційний тип французької держави недовільно і бовопірно панував тільки мало понад сотню літ. Вершок своєї моральної сили осягнула її ідея в часі між обома останніми французько-німецькими війнами 1870—1914, а найривомішим символом її були саме Альзасці...

Дивна країна отся Альзасія, і дивна її людність! Земля не більша від б. австрійської Буковини (тільки дуже густо заселена) була головним предметом двох великих воєн, що з них остання обіймала майже цілий світ. Та ще дивніше те, що Альзасці, німецьке плем'я, шотільки в XVIII. в. завойоване Францією, уважали відвоювання їх німецькими земляками в 1871 р. — своєю національною катастрофою, а поворот свій до Франції у 1918 — здійсненням своєї національного ідеалу... Річі — які ніяк не входять у голору звичайного Українця.

Та бо то й правда, що Українці ніколи ними поважно не цікавилися, хоч по всьому світу шукали зражків до наслідування для себе, і майже нічого не знають про життя, почування і змагання отсього історично найстаршого і може найкультурнішого німецького племені. В останніх роках була спроба у нас показати в них ідеальний зразок принциполово націоналізму та непохитної боротьби за... „волю“, одначе що-як-що, а сього годі сподіватися, щоб Українці знайшли свій національний катехизм у Штраубурзі, дарма, що в нім сам молодий Гете набрався розуму і знання. Та з другого боку було-б нерозумне таке переконання наших земляків, що мовляв цілком нічого їм учинити там, або що може навіть

Альзасцям треба-б радше їздити до Львова на науку... Аж так воно не є, і тому, побажати-б, щоб хто з Українців у Франції одбурдував нас поважнішою інформаційною розвідкою про ці динчу країну і її людність.

Альзасці показують наглядно, як навіть високо розвите громадянство може цілу половину століття ідейно... спати. Не бувально, не в тім розумінню, щоб за той час його мозок в сім напрямі цілком не функціонував; навпаки, Альзасці саме були глибоко переконані і весь світ вірили, що вони тільки й живуть національним ідеалом, і в день і в ночі. В дійсності вони жили тільки ілюзіями, сини старий сон әперед 1870 і майже не підозрівали, що поза ними у світі чимало змінється. З цього сну пробудилися вони потілько по здійсненню їхніх ідеалів, по „визволенню“ їх 1918 р., та переконалися, що безповоротно проспали майже п'ятьдесять літ... І не самі вони доконали такої відкриття: їх віднайдена „ленька“ — Франція починає приходити до такого самого висновку...

Зараз по останніх виборах у Франції почався в альзаськім місті Кольмарі цікавий політичний процес. Штюретя десятка Альзасців, самих старших інтелігентних і заможних людей, між ними й одна дама, засіли на лаві оскаржених за головну зраду, змову проти цілоти і безпечности французької держави, службу в користь чужої і т. п. Се обвинувачення побудоване на однім конкретнім факті: сі люди були осезинітими і провідниками окремого змагання до... національно-територіальної автономії Альзасії (з сього руху і трійшливо до згаданого на початку вибору трьох депутатів-автономістів); поза сям буквально нічого.

Велика шкода, що ні українська ні польська преса не подає систематичних звітів з сього процесу, навіть віденська і берлінська преса обмежується тільки до ретрування самих головних моментів його, так що лише з французьких шоденіків — а вони трактуєть процес дуже подрбно — можна виробити собі ясеній образ того, що сталося і в чому суть альзасько-французьких взаємин.

В сій короткій замітці годі й дуже поверховно схарактеризувати сю справу. По скінченню процесу — а він заповідатється на довго — постаємося се зробити. Сим разом доволі зазначити, що ціла справа у своїх акцесоріях має багато аналогії з нашими обставинами, одначе в основних своїх пунктах нераз дуже відбігає від них.

Так ось читаючи акт обвинувачення і досьогочасні визнання оскаржених і свідків, неможливо нам схвати зливування, що за кат провини можна бути судженим за головну зраду. Навіть найбільше теперешній галицький уніпїет мусить признати, що подібний процес у Польщі проти Українців таки неможливий. Який тут, у Польщі, на питання про політичний злочин дивилися кризь скла французького прокуратора, то у нас не було-б ні одної політичної партії, ні одного політика, ні одного часопису, що взагалі виходило-б із безумнних процесів. В дійсності воно не так це погано; що-більше, ми можемо повзолити на політичний люксус — шодня відбувати суд над „національною зрадою“ тих земляків, що сміють домагатися передусім „лише“ національно-територіальної автономії своєї землі.

Стверджуємо се не тому, шоби ставити Польщу в кориснішим від Франції світлі (бо mutatis mutandis се треба-б сказати і про ріжні інші держави, ну, і народи живуть не самими тільки політичними клячами, але й... хлібом), хочемо тільки зазначити субективність, релятивність і т. ск. звичаєву ріжнород-

ність у поняттях і оцінках таких політичних актів, як львовність, сепаратизм, зрада і т. п. Отся ріжнотія пояснюється в першій мірі новостою конфлікту як для Французів так для Альзасців: і сі і ті довгий час жили здудами, і в сих і в тих пробудження і әуетріч з дійсністю викликали важку психічну кризу, що виявилася в острій субективнім конфлікті; натомість дальше на схід ті перші граничні камені давно пройдені і державними владами і недержавними громадянствами, що т. ск. привикли вже до себе обопільно і стали депо визрозумілі в питаннях політичних прав, обовязків заслуг, провин, а передусім... фраз (прим. „вилоть до одделенія“). Привикнуть до того самого і за Реном.

Вкінці, як особливий куріоз альзасько-французької юдикатури може послужити явище, що в кольмарськім процесі голова трибуналу не розуміє по німецьки, а присяжні судді не вміють по французьки.

О П О В І С Т К И.

З ТОВАРИСТВА ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ.

Комунікат ч. 10.

Після наших недавніх визвольних змагань одержали ми в спадщині кілька тисяч воєнних стрілецьких могил, що лнині представляють сумний образ великого заєдбанія. Поломані хрести, понишені написи, розриті могилы, запуснені і хабазим зарослі наші воєнні цвинтарі у Львові і в краю, на горах Кляч, Марківка, Лисоня і геть усюди, куди тільки йшов наш Стрілець і за краще майбутне свого народу й Рідної Землі складав своє молоде життя, зивають нас до упорядкування тих наших дорогих національних пмяток.

Покликане до того „Товариство Охорони Воєнних Могил“ у Львові звертається до загалу нашого громадянства, щоб воно, сповняючи свій обовязок супроти Поляглих, зложило негайно фонди, потрібні для тривалої охорони могил українських Поляглих. Звертається воно в першу чергу до загалу всіх наших громадян і громадянок, щоб вони попри свою обовязкову чеську вкладку в сумі і золотого на рік зложили негайно більшу жертву на охорону стрілецьких могил; в дальшому звертається воно до всіх заможніших громадян, всіх наших економічних установ і товариств, Кооператив і їх Союзів, „Українських Бесід“ і „Боянів“, Читальні і Філій „Просвіти“, Кружків, поодиноких шкіль і установ „Рідної Школи“, Церковних Брацтв і Парохіальних Урядів, до поодиноких Громад і т. д., щоб вони перебрали на себе опікунство над одною чи більше воєнними могилами, складаючи на кошті такого опікунства над одною могилою суму 15 золотих.

Нехай не буде нікого, хто не зложив би на ту ціль своєї жертви, нехай не брагне ніякого товариства, що не перебрало опікунства над що найменше одною стрілецькою могилою! Країна пора направити нашу недбайливість супроти пам'яті Поляглих і цього року, по впливі 8-ох літ від закінчення нашої визвольної боротьби, приступити до тривалої охорони українських могил. Тому присилайте жертви на охорону й упорядкування українських стрілецьких могил! Посилайте негайно, щоб Товариство могло приступити до своєї відповідальної праці не тільки у Львові, але й у цілому краю. Адреса: „Дністер“, вкл. книж. ч. 14.000, Львів, Руська 20.

Головна Рада „Товариства Охорони Воєнних Могил“, Львів, ул. Руська 18/1.

ФІРМА **РОМАН ЗУБИК** ЛЬВІВ, вул. Галицька ч. 16. поручає новости для Пань, сукна на мужські одіяня. Англійські кресні на реверенди і папістики для 120 П. Т. Отців. 18—20

НОВО ВІДКРИТИЙ МАГАЗИН ТРИКОТІВ І ЖІНОЧОГО БІЛЛЯ
ТАДЕЯ ВІТЕКА, Львів, Рутовського 1, поручає по виймовно низьких цінах реклямових

Панчохи	Жіноче білля	Скарпитки
Комбінації	Трикотеві вироби	Спортові панчохи
Гарсонки	Жемпери камізольки	Батистові хустки
217	213	1-2

Першорядне заведення
фотографічне і побільшень
„МАРІОН”
 Львів, пл. Бернардинська 7.
 217 (Краківський готель.) 1-3

ВСЯКІ
 машини і рільничі знаряди
 також
КОСИ І СЕРПИ
 оригінальні стирійські
 по конкурентійних цінах
 210 поручає 1-2
БАНК РІЛЬНИЧИЙ С. А.
 Львів, ул. Городецька 56/58.
 Для П. Т. Духовенства
 догідні кредитові услівя.

Артистичне заведення технічне
ЯКОВА ПІТБЕРА
 Львів, Сикстуська 56 а.
 216 1-10

 РІК
 ОСНОВАННЯ
 1878.
 На весняний і літний сезон
 поручає наймодніші
КАПЕЛЮХИ І ШАПКИ
 Фірма **АНТІН КАФКА**
 Львів, вул. Галицька ч. 4.
 Ціни знижені! Вибір великий!
 138 15-?

ПЕРШОРЯДНА ФІРМА
СТАХЕВИЧ І АБРИСОВСЬКИЙ
 У ЛЬВОВІ — РИНОК Ч. 32.
 ПОРУЧАЄ
 ДОБІРНІ ТОВАРИ ДЛЯ ПАНЬ.
 МУЖЕСЬКІ СУКНА,
 ПОЛОТНА.
 ВЕЛИКИЙ ВИБІР!
 153 ЦІНИ НИЗЬКІ! 12-15

ПАНСІОНАТИ
 Власний виріб! Ціни фабричні!
КОВДРИ 1-сторонні від зол. 25-
 2-сторонні „ „ 32-
 в цвіті „ „ 40-
МАТЕРАЦИ з морськ трави „ 34-50
 з волосані від „ 76-
 СІННИКИ готові „ „ 4-80
 ПОДУШКИ з піря „ „ 18-
 ГОТОВІ ПИШВИ „ „ 4-
 ГОТОВІ ПРОСТИРАЛА „ „ 5-50
 „ під ковдри з дірками „ „ 11-50
 КОЦИ ВОВНЯНІ „ „ 9-50
 ПОЛОТНА РУЧНИКИ — ОБРУСИ
 ФІРАНКИ — КАПИ — КИЛИМИ і т. п.
 206 — найдешевше продає 3-15
ФАБРИКА ПОСТЕЛІ
ПЕТРУШЕВСЬКИЙ — МЛЕКО
ЛЬВІВ, КОРАЛЬНИЦЬКА 6.
Телефон 37-72.
 Цінники даром. — Для шпиталів, пан-
 сіонатів і т. п. — Ціни офертові.

СПАЛЬНІ, ІДАЛЬНІ, - Вироби -
АЛЬОНИ, КАБІНЕТИ - солідні -
МАТЕРІЇ на МЕБЛІ нетріскаючі
 ТАПЕТУВАННЯ КІМНАТ **КИЛИМИ**
 також
 першої якості, в найкращих орнаментах
 і красках, поручає і виконує найдешевше
Лев Матвійовський
 Львів, Хорущина 8. Телефон 40-11.
 132 16-20

Посезонова продаж трикотажев і виробів волічкових
 з опустом 10 прц. з виставових цін у фірми:

„ОЛЬКА”

ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 35.
 біля „Народньої Торговлі“.

116-20
 18-20

Важне для ОО. Духовних.
ПОРТРЕТИ останнього зняття (у квітні цьо-
 го року) Експеленції Митрополита Шептиць-
 кого, гарно виконані (кредка-сенія), а також
 групи минулорічного зїзду єпископів у Львові,
 як рівнож і групи ювилею о. Митрата Бачин-
 ського, — пропонує фотограф **Л. ЯНУШЕВИЧ**,
Львів, вул. Св. Антонія 3. Тамже прийма-
 ється замовлення на всі можливі фотографічні
 205 роботи. 2-3

ЖЕРЕЛО РУКАВИЧОК І ПАНЧІХ
І. ЗІХЕРА
 Львів, пл. Капітульна ч. 3.
 169 (напроти КАТЕДРИ) 15-20
 поручає великий вибір рукавичок і панчіх
 Рукавички скіряні 6-90, 7-50, 8-50.
 „ фільдекос і нитяні . . . від 2-50
 Панчохи фільдекос „ „ 2-90
 „ „ І-а „ „ 4-59
 Реформи фільдекос „ „ 4-
 „ шовкові „ „ 9-
 Сорочки попелінові „ „ 14-
 Пантофельки домові „ „ 6-
 Капелюхи діточі „ „ 2-50
 Краватки шовкові „ „ 1-90
 також палички, парасолі,
 перфумерія і біжутерія.

„КАТОЛИЦЬКИЙ ПРОВІД”
 одинокий український катоц. орган ре-
 лігійного й суспільного змісту в Злуче-
 них Державах Півн. Америки вихо-
 дить що тижня і коштує річно 20 зол.
 Ті, що цікавляться відносинами в Америці,
 знайдуть у тім органі багато інформацій.
 Адреса: „CATHOLIC LEADERSHIP”,
 815 N. Franklin St. Philadelphia Pa, U. S. A.
 172 8-?

ЛЕЖАКИ від 12 зол.
КОШИКАРСЬКІ ВИРОБИ
КИЛИМИ — ЗАБАВКИ
НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО
 ФІЛІЯ:
 ГАЛИЦЬКА 5. Львів **Коперника 11.**
 тел. 30-32. тел. 26-09.
 215 2-10 Людвик Гегедіс.

ПЕРЕПЛЕТНЯ
ПАВЛА БАБЯКА
 у Львові, вул. Бляхарська 12.
 приймає всякі церковні роботи, як
 Євангелія, Службеники, старі кни-
 ги, наклади, брошуровання, канце-
 лярійні книги і т. п. в круг пере-
 209 плетничої штуки. 1-10

РІК ОСНОВАННЯ 1860.
 Найстарше у Львові концесіоноване під-
 приємство будовляне, теслярське і кер-
 ничне (вертнице)
 ФІРМА **АНТІН ФЕХТЕР**
 уряд. уповн. майстер теслярський і кер-
 ничний та рурмайстер
ЛЬВІВ, вул. Шумлянського 2.
 Виконує всякі роботи в обсязі теслярства
 і студлярства. Поручається як одинокий спе-
 ціаліст для важніших копанних керниць вза-
 галі, то є мурованих, бетонованих, белькова-
 них і шмирикованих разом з устанвленям до
 них помп і моторів усіх системів. Фахові по-
 ради при загвожджених керницях даю при
 порученім мені керовництві роботами.
 154 20 20

БІЛЛЯ, БЛЮЗКИ, ШЛЯФРОЧ-
 КИ, СПІДНИЧКИ, ПАНЧОХИ,
 ::: ТРИКОТАЖІ І Т. П. ::: :::
 найдешевше поручає фірма

„ГОЛЬФ”

ЛЬВІВ, Кілінського 1. напроти Віден-
 ської Каварні.
 Ціни для зареклямовання на-
 шого магазину **найнижші.**